

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

CENA PRENUMERATY: Miesięcznik z przesyłką pocztową 3 zł. Dla odbierających piśmie na miejscu 2 zł. 25 gr. Cena poleciwego numeru 10 groszy. Konto czekowe w Poczcie Kasa Oszczędnościowej Nr. 6126.
Sklep „Goniec Częstochowski” ul. Paany Marji 25 — Telefon nr. 58

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, ul. P. Marji 25. Tel. 245. Strz. poc. 45
Redaktor lub jego zastępca, przyjmują codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10-8 po pol. Reklamów nadających redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetryowy przed tekstem 50 gr. W tekście i nadesłane 40 gr., za tekstem 30 gr. Drobne ogłoszenia wiersz napisowy 25 gr., każdy dalszy wiersz po 15 gr. Najtańsze ogł. drobne 2 zł. 150. Ogłoszenia zamiejscowe i matrymonialne 30 proc. drożej. Ogłoszenia zagraiczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenia skłonne, fantazyjne, cyfrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

Wychodźstwo polskie we Francji.

Według danych Głównego Urzędu Statystycznego od r. 1919 do 1930 włącznie wyemigrowało z Polski ogółem 1.528.500 osób, powróciło do kraju 459.500 osób, tj. około 30 proc. Przeszło zatem milion ludzi pozostało w obcych krajach. Dawniej emigracja kierowała się głównie do krajów zamorskich, wobec jednak ograniczeń w tej mierze stosowanych przez Stary Zjednoczony i Kanadę, a poczęści i przez państwa Ameryki Południowej, wychodźstwo nasze kieruje się obecnie głównie do Francji i Niemiec, a potem dopiero do krajów poeuropejskich.

Ponieważ jednak 90 proc. emigrantów do Niemiec wraca z powrotem do Polski, jasną jest rzeczą, że głównie interesować nas musi ruch wychodźczy do Francji, gdzie rodacy nasi pozostają na czas dłużej, wywołując nawet aktualność kwestii nadania osiadłym tam Polakom obywatelstwa francuskiego.

Od r. 1919 do 1930 włącznie wyemigrowało do Francji ogółem 502.533 osoby, reemigracja stanowiła około 13 — 14 proc., przeszło 400.000 osób pozostało we Francji. Na ogół wychodźstwo do Francji stanowi 32,9 proc. całej naszej emigracji. Katolicy stanowią w tej masie 60,9 proc., grecko-katolicy — 10,1 proc., ewangelicy 1,5 proc., prawosławni — 5,4 proc., żydzi 9,6 proc. Według płci: kobiet m. w. 30 proc., mężczyźni 70 proc. Pod tym względem emigracja do Niemiec ma inny charakter: tam kobiety, w ogromnej większości niezamężne, stanowią 70 proc., mężczyźni 30 proc. Nic też dziwnego, że emigranci ci, w dodatku stanowiący 98,8 proc. rolników, wracają przeważnie do kraju. Tymczasem do Francji jadą bądź mężczyźni sami, bądź z rodzinami.

Wychodźcy do Francji znajdują się w niekorzystnym położeniu również i dlatego, że większość nie ma określonego zawodu (53,5 proc.), rolnicy stanowią 14,3 proc., górnicy 1,3 proc., robotnicy przemysłowi 1,4 proc., handlowcy, biurolasi, przedstawiciele wolnych zawodów, nauczyciele — 0,1 proc., służba domowa — 0,4 proc., i członkowie rodzin — 24,6 proc., niewiadomego zawodu — 4,3 proc. (Wychodźcy do Kanady liczą 52,4 proc. rolników, do Argentyny — 71,8 proc. Wychodźcy do Francji, w razie bezrobocia, odradza niemal stają się „włóczęgami”, nie mając określonego zawodu. Nic dziwnego, że w r. 1931 zwłaszcza skutkiem kryzysu, wychodźcy nasi we Francji znaleźli się w ciężkim położeniu. Odradza pierwszy rzut oka na niektóre liczby wymownie zaświadczy, że dużo w tej mierze musiało się zmienić. W ciągu pierwszych 10 miesięcy 1931 r. wyjechało do Francji 26.565 osób (w r. 1930 w tymże czasie 77.775), do Niemiec — 32.258 (77.061), do Stanów Zjednoczonych — 1.171 (6.362) do Kanady — 1.154 (16.44), do Argentyny 3.992 (12.047). Niektóre państwa nie tylko zamykają granicę dla imigracji, ale starają się wszelkimi siłami pozbyć niepotrzebnych już, a więc „uciążliwych” cudzoziemców. W ciągu 10 mies. 1931 r. powróciło z Francji 16.921 osób (w r. 1930 w tymże czasie — 7.469), z Niemiec — 13.859 (1.270). Mniej wyjeżdża, więcej wraca. „Obcy przybysze są niepotrzebni, gdyż dla swoich brak pracy. Tem się różni rok bieżący od poprzednich.

Rząd polski zawarł z rządem francuskim specjalną konwencję, dotyczącą naszych robotników, regulującą tak samo wychodźstwo, jak zatrudnienie ich i zapewniając im opiekę prawną, możliwość zrzeszenia się, pomoc szkolną i zaspokajania potrzeb religijnych. Dopóki kryzys ni-

dotknął i Francji, nie słychać było o jakichkolwiek tarciach w tej mierze. Wszystko zmieniło się z chwilą, kiedy i we Francji zaczęło się przesuwanie gospodarcze. Idąc po linii najmniejszego oporu, zaczęto obcokrajowców traktować, jak nie pożądaných przybyszów, widząc w nich główną niemal przyczynę bezrobocia.

Tak zw. kontrola cudzoziemców zaczęła wywierać presję na przemysłowców i fabrykantów, którzy zmuszeni zostali do masowego zwalniania obcokrajowców, nie licząc się przytem ani z przepisami powyższej konwencji, ani z zachowaniem elementarnych wręcz nakazów moralności i prawa. Zaczęto wyrzucać ludzi, nie znających języka, nie umiejących radzić sobie z obcymi przepisami i formalnościami, traktując ich jako przestępców.

W wielu np. zakładach przemysłowych pod presją „kontroli cudzoziemców” kierownicy zaproponowali bez uprzedzenia wypowiedzenia obcokrajowcom zapłatę dniówkową w wysokości ok. 13 franków (czasami mniej, czasami trochę więcej). Trzeba pamiętać, że Francja jest jedynym bodaj krajem w Europie, gdzie wskaźnik cen jest bardzo wysoki, o jakies 30 — 40 proc. wyższy od innych krajów. Znaczy to, że koszt utrzymania jest bardzo wysoki i zapłata w ilości 13 franków dziennie (około 4 zł.) dla ludzi, obciążonych rodzinami, nie mogła żadną miarą

wystarczyć na najskromniejsze utrzymanie. Nic dziwnego, że Polacy na obcięcie im dniówką przeszło o 50 proc. nie zgodzili się, wobec czego natychmiast ich zwolniono. Oidium w stosunku do polskiego robotnika zwiększyło się jeszcze skutkiem tego, że robotnicy Rosjanie, prawie wyłącznie emigranci polityczni, wiedząc, że nie mogą wrócić do Rosji Sowieckiej i w ogóle nie mają absolutnie żadnego oparcia, na redukcję pracy się zgodzili, pomimo niesłychanie ciężkich warunków, w jakie ich to postawilo. Polakom stawia się zarzut, że „demoralizują” swym oporem innych.

Znaczna ilość robotników polskich we Francji znalazła się w chwili obecnej bez pracy, bez pieniędzy, a często i bez jakichkolwiek dokumentów. Źródła francuskie liczą bezrobotnych Polaków we Francji na m. w. 20.000 osób. Ponieważ jednak statystyka francuska prawie stale podaje liczby wszystkie o jakies 30 proc. niżej rzeczywistości, można uważać liczbę 25 tysięcy robotników polskich we Francji, pozostających bez pracy, bynajmniej nie za przesadną. I to dopiero początek, a nie należy zapominać, że emigracja polska we Francji liczy przeszło 400.000 osób.

Dość jeszcze należy, że frakcja parlamentarna socjalistów przedłożyła wniosek, aby liczba robotników obcokrajowców we Francji nie przewyższała 10 proc. ogółu robotników, wobec czego spodziewać się należy dalszych redukcji.

Wychodźcy polscy liczą jedynie na pomoc materialną i interwencję rządu. ŻK-

Pulk Rudolf Medek, znany poeta i powieściopisarz czeskosłowacki, autor sztuki „Pulkownik Szwec”, która z niebywałym powodzeniem wystawiana była na wszystkich scenach dramatycznych Czechosłowacji.

w Katalonii — jako początku wielkiej i krwawej rewolucji społecznej. Konstytucja hiszpańska przewiduje ściśle granice działalności politycznej, a tych, którzy ją przekrocza, nie minie zastraszona kara. Rządowi hiszpańskiemu było wiadomem, że planowane są rozruchy i udało mu się też przez energiczną interwencję stłumić wybuch powstania w Manresie.

Madryt. — Rząd wysłał obecnie wojska do okręgu górniczego Figol, gdzie górnicy zorganizowali swoją główną kwaterę, zamieniając jej miejscowość na twierdzę. Górnicy wyposażeni są w granaty ręczne i mają zamiar stawić wojskom rządowym opór.

Barcelona. — Strajk generalny, zapowiadany przez związki robotnicze syndykalistyczne, wybuchł w sobotę przed południem. Tramwaje, autobusy i taksówki strajkują. Ulice są prawie puste. Tylko nieliczne związki robotnicze, które nie przystąpiły do ruchu syndykalistów i nie biorą udziału w strajku, wykonują nadal swe prace. Po ulicach miasta krążą wzmocnione patrole policyjne.

„Skrawki papieru”

Artykuł Herriota w sprawie odszkodowań.

Paryż. — Pod tytułem „Skrawki papieru”. Heriot publikuje w prasie francuskiej artykuł, który jednocześnie ukazuje się w szeregu pism amerykańskich. „Oznajmia się Francji — pisze autor, — że nie otrzyma nadal nic za doprowadzenie do porządku swoich zrujnowanych terenów, na których toczyły się walki, że zapłaci natomiast aż do ostatniego grosza wszystko, co winna jest swoim dawnym sprzymierzeńcom, Stanom Zjednoczonym. W przeciwnym bowiem razie wy stawiona będzie pod pręgierz opinii społeczeństwa, jako naród, który zakłóca spokojność, jako naród imperialistyczny.

Jest to groźba, odpowiada Herriot, wobec której nie ustąpimy, my, wolni obywatele Francji. W oświadczeniu tem dotarliśmy się wszelkich cech gwałtu. Jeżeli kanclerz Bruening przyjęty niedawno w Paryżu z takimi względami, zmuszony jest podtrzymać te same tezy, jakie podtrzymuje Hitler, to jest to problem wewnętrzny polityki niemieckiej, która nas francuzów nie nie obchodzi lecz dłażęgo w takim wypadku nie ma z nami rozmawiać p. Hitler? Ewakuowaliśmy Nadrenję przed terminem, określonym przez traktaty, czy otrzymaliśmy w zamian choć jedno słowo podziękowania? Żołnierze francuscy zdążyli się odwrócić,

Groźba kryzysu rządowego w Anglii

w związku z nową polityką celną.

London. — Szereg dzienników donosi o możliwości nowego kryzysu w łonie gabinetu brytyjskiego, jaka się zarysowała na tle polityki celnej. Prawie 5-godzinne wczorajsze obrady gabinetu poświęcone były w dużym stopniu sprawom taryfowym, ale porozumienie nie zostało w łonie gabinetu osiągnięte. Członkami gabinetu, którzy w sposób jaknajbardziej stanowczy opierają się wprowadzeniu ogólnej taryfy celnej, są lord Snowden oraz minister oświaty, Mac Lean, liberał, którzy mieli zagrozić rezygnacją. — Taryfa projektowana zawierać ma cła na wszystkie fabrykaty i półfabrykaty, przyczem stawka zasadnicza ma być niska, t. j. 10

lub 15 proc., z pewnemi możliwemi gradacjami w niektórych wypadkach.

Późnym wieczorem — konserwatywni członkowie gabinetu zebrali się u Baldwin'a, aby się zorientować, czy możliwy jest kompromis, albowiem większość parlamentarna pragnęłaby zwłaszcza unikać ustąpienie Snowdena, który cieszy się w kraju wielką popularnością. Również ustąpienie ministra Mac Leana, uznane zostało za niepożądane, albowiem oznaczałoby to początek odpadania liberałów od rządu i wzmocnienie opozycji Lloyd George'a. Za Mac Leaniem poszedłby także — jak przewiduje „Daily Mail” — minister Food, liberał.

Tłumienie rozruchów w Hiszpanji

Co mówi premier hiszpański o rozruchach?

Madryt. — Prezydent ministrów Azana udzielił przedstawicielowi „United Press” wywiadu, w którym oświadczył, że powstanie w Katalonii było częściowem wykonaniem wielkiego planu syndykalistów. Dzięki energicznemu wkroczeniu rządu, stłumiono powstanie i zapobieżono niebezpieczeństwu poważnych następstw wewnętrzno- i zagranicznych politycznych

dla republiki hiszpańskiej. Republika znajduje się obecnie w bezpiecznej sytuacji. Premier oświadczył dalej, że powstaniu i rozruchom nie należy przypisywać zbyt wielkiego znaczenia, ponieważ w okresie dokonywania się zmiany ustroju państwowego wypadki takie są nieuniknione. Niema jednak powodu określenia ostatnich wypadków

Pan Prezydent wśród weteranów walki o wolność.
Z okazji rocznicy powstania styczniowego odbyło się w Teatrze Polskim w Warszawie uroczyste przedstawienie sztuki II. Czynowskiego „Wirtu ti Militari”. Przedstawienie to zaszczylił swą obecnością Pan Prezydent Rzeczypospolitej, zaproszony przez Towarzystwo Przyjaciół weteranów. — Na zdjęciu Pan Prezydent, R. P. w otoczeniu weteranów walki o wolność z r. 1863, w czasie jednego z antraktołów w loyer teatru.

